

get, om en ung fyr, der har fremlejet et værelse, og det får man altså ikke boligtilskud til. Denne her person må leve for 300 kr. om måneden.

Hvis man skal hjælpe den her gruppe unge mennesker til at have en ordentlig tilværelse, mens de er syge, så bliver man nødt til at hjælpe dem økonomisk, så de har noget at leve for.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg vil stadig væk fastholde, at lige netop i forbindelse med den gruppe unge, der tales om her, er der jo mange forskellige aspekter, der falder en ind med hensyn til den enkelte. Det er mange forskellige ting, de pågældende har brug for.

Når jeg læser også noget af det, der kommer fra dem, der har haft foretræde for udvalget, så er det da rigtigt, at det jo er flot, når det er alle faggrupper, der er repræsenteret. Men når jeg har været ude i nogle kommuner, hvor det fungerer bedre end andre – der er også nogle kommuner, hvor vi så må sige, at det ikke fungerer – så kan jeg jo mærke, at det er, fordi der bliver snakket sammen på tværs af indsatsen, på tværs af de forskellige faggrupper, der er i berøring med de her mennesker, som er i en ulykkelig situation, og som skal hjælpes. Og jeg synes, det er lidt voldsomt, når hr. Thomas Adelskov siger: Nu er det nu, hvis vi vil hjælpe dem.

Kl. 20.10

I Venstre vil vi gerne hjælpe dem, men vi vil ikke hjælpe dem ved at give dem en pose penge og sige, at så var det det, for det er ikke alene det, der løser problemerne. En del af de unge vil jo, som jeg også sagde, i virkeligheden i forvejen have svært ved at styre pengene. Det skal de også have hjælp til.

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

Skal jeg forstå det på den måde, at Venstre gerne vil hjælpe ved at afsætte flere ressourcer, så der er en opfølgning på den enkelte person ude i kommunerne? For så kan jeg forstå, at så vil fru Irene Simonsen sørge for, at den her person på 22 år, som har fremlejet et værelse, som har andre faste udgifter, og som tilbage har 300 kr. om måneden at leve for, bakkes op af offentlige personer, som ud over at hjælpe med behandlingen også sørger for, at man for 300 kr. om måneden får en ordentlig kost. Er det det, fru Irene Simonsen siger?

Når jeg taler om, at nu er det nu, så er det, fordi situationen er, at der er unge mennesker, der kæmper med psykisk sygdom, som kæmper for at blive raske, og som samtidig må leve for stort set ingen ting, og de har ingen jordisk chance – og det har jeg dog trods alt hørt fru Irene Simonsen tilkendegive – for at leve op til vores krav om som andre unge at tage et arbejde eller en uddannelse.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg må så gentage, hvad jeg har sagt i min ordførertale, for når man læser om de muligheder, der er for økonomisk tilskud, så er det økonomisk tilskud til de enkelte elementer, det er hjælp til også at finde den egnede bolig, det er ekstra tilskud, man kan give til en bolig, og man kan give hjælp til kost, finde en kostordning.

Der er nogle af de her unge, som har det så skidt i perioder, at de ikke er i stand til selv at varetage deres daglige forplejning, og der synes jeg, det er ekstremt vigtigt, at det er det, der sættes ind med. Og med alle de nye initiativer, regeringen er på vej med her, tror vi i Venstre, at det går i den rigtige retning.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Nu er jeg godt klar over, at fru Irene Simonsen er en ordfører, som oplever sig selv som meget indsigtsfuld på mange af de her områder, vi her beskæftiger os med, hvad enten det er unge indvandrere eller det er psykisk syge unge, men jeg kunne alligevel godt tænke mig at spørge fru Irene Simonsen: Når det nu er sådan, at de grupper af de her en, to, tre, fire, fem, seks forskellige pårørendeorganisationer kommer til Arbejdsmarkedsudvalget og også skriver til os, at de har forsøgt at afdække mulighederne for at få støtte på anden vis til de unge, og at de således er opmærksomme på, og så kommer de med de forskellige muligheder, som alle sammen ender ud med, at der ingen penge er at hente andre steder i systemet, så kunne jeg godt tænke mig, at fru Irene Simonsen her gjorde rede for, hvad det er for flere muligheder, som de her pårørendeorganisationer, hvoraf flere af dem jo er professionelle, har overset. Hvor er de økonomiske muligheder til de her unge, som altså skulle eksistere ifølge fru Irene Simonsen?